

man bør tillægge Menighedens Dnske om at faa en Mand til Præst, som den tror at kunne være tjent med. Med Hensyn til de Indvendinger, som idag ere fremkomne herimod fra den ærede Ordførers Side; da skal jeg indskrænke mig til at sige, at det forekommer mig, at de i Grunden vare rettede mod enhver Bestemmelse, som kunde sigte til en nærmere Ordning af det omhandlede Forhold, idet han i grunden syntes mig at ville gjøre gjældende, at man overhovedet ikke skulde have nogen Indskrænkning i saa Henseende, men at Flertallet foreløbig vilde nøies med at holde sig til det, som hidtil har været fastsat, fordi det i grunden Intet betød.

Med Hensyn til det, som maa siges at være Hovedforskjellen mellem Udvalgets Flertal paa den ene Side og Ministeren og Landstinget paa den anden Side, vil det jo ses, at jeg er i den lidet misundelsesværdige Stilling at befinde mig imellem de stridende Parter, idet jeg i visse Henseender har kunnet slutte mig til Flertallet, medens jeg i andre Henseender har troet nærmest at burde følge Forslaget, som det foreligger. De af mig stillede Forslag — og her staar jeg ovenikjøbet alene i Udvalget — under Nr. 8, 11 og 15, som alle hænge sammen, gaa, som det vil ses, først og fremmest ud paa i alle mindre væsentlige Punkter at følge Forslaget, som det er Thinget forelagt, og dernæst er egentlig den eneste virkelige og betydelige Forskjel mellem mig og Ministeren den, at jeg som det øvrige Flertal i Udvalget ikke har ment, at det vil være en tilstrækkelig Ret at give Menigheden, naar det forlanges, at der, efterat et Udvalg først er valgt gennem Mindretalsvalg, skal være Enstemmighed i dette Udvalg, for at dets Stemme skal faa afgjørende Betydning. I den Henseende er jeg nemlig enig med det ærede Flertal i, at særlig i saadanne Menigheder; hvor der er en virkelig religiøs Sver tilstede; og hvor det derfor ikke kan ventes, at alle Medlemmer af Folketirken just i Et og Alt ville se Alt med de samme Øine, vil det overordentlig sjældent kunne ventes, at der kan bringes Enstemmighed tilveie. Og det forekommer mig, at, naar man overhovedet vil give en Ret som den, man ved Lovforslaget

tænker paa at give Menighederne, saa bør man ogsaa give dem Retten, idet man forøvrigt kan indskrænke den, som man vil, paa saadanne Vilkaar, at den, naar den kommer til Anvendelse, kan forudsættes som oftest at kunne udøves som en virkelig betydningsfuld Ret. I Modsetning til Lovforslaget har jeg altsaa foreslaaet, at der istedetfor „Enstemmighed“ skulde kræves „et større Flertal“ Jeg har foreslaaet $\frac{3}{4}$, fordi det er et Tal, som har været fremme i Landstinget, og fordi det i og for sig maa siges at være Udtrykket for en betydelig Flertal, idet der jo saaledes mindst skal være 3 som Flertal for 1 som Mindretal, men jeg vil ikke bestomindre udtale, at jeg kunde gaa endnu lidt videre, hvilket jeg ogsaa har antydet i Betænkningen, idet jeg kan gaa saavidt, som jeg overhovedet skjønner muligt, naar det med nogen Sandsynlighed skal kunne antages, at der paa de fleste Steder efter en Forhandling vil kunne tilveiebringes en Indstilling, altsaa til at forlange Enighed imellem et saa betydeligt Antal af Udvalgets Medlemmer, at Resten kun maa betragtes som Repræsentanter for Undtagelserne i Menigheden, og jeg har troet at kunne gjøre dette saameget mere, som den Betydning, som efter min og Flertallets Forslag, tillægges Menighedsudvalget, vil blive mindre end efter det foreliggende Forslag, idet Udvalget jo ikke faar den Betydning, at det skal tage endelig Bestemmelse om, hvem der skal være Præst, men kun faar den Betydning, at det skal indstille 3, imellem hvilke Menigheden kan vælge. Derved bliver ogsaa Stillingen den, at Valget bliver underkastet en gjentagen Prøve, idet Ingen kan blive Præst ifølge Valg uden først at have gennemgaaet en Prøve af Udvalget og dernæst at have modtaget en Godkendelse fra Menighedens Side. Forsaavidt som den ærede Ordfører omtalte nogle enkelte mindre Afvigelser imellem mig og Flertallet og f. Ex. berørte den, at, der var den Forskjel tilstede, at jeg mente, at naar ikke idetmindste Halvdelen af Menigheden havde afgivet Stemme ved det Valg, som blev overladt til den, saa skulde Ansøgningerne gaa tilbage til Ministeren saaledes, at denne da kom til at staa fri med Hensyn til Valget, medens derimod Udval-